

жници те: зависть, зависть, ненавидаша всакое добро, злко то ще ни ваде надлежаша ти ни разговорка, сирѣчъ що е завистъ, и какво прави завистъта.

Завистъ та е предначинателно то сѣме на всако зло, первородното порожденіе на грѣхъ, перва та идовита та скверность, щото е растягла небо то и земля ти: Первыйо тлѣтворный пламень, що то е распалилъ огnya на вѣчна та мѣка. Первыйо, що то согрѣшилъ на небото отъ гордость былъ Деница. Первыйо, що то согрѣшилъ въ рай отъ преславаніе былъ Адамъ. Слѣдъ него по изгнанію то, сынъ мѣ Кайнъ. Но и на три те тыя велики грѣхове, глазната причина е была завистъ та.

Отъ завистъ най напредъ се помрачили онай великий началникъ на Анггели ти, именемъ Деница, кой то исперво като видѣлъ нейзречenna та добрина на три солнечно то Божество, оскорбилъ и завидѣлъ на Бога: послѣ си возкысилъ сердце то на гордость, и возмнѣлъ сѧ си, поискавъ да бѫде подобенъ вышнемъ. „Ты рѣкалъ еси къ сердцѣ твоемъ на небо въздѣхъ, и въздѣхъ подобенъ вышнемъ“ (Исх. гл. 11. ст. 11. и д.). Обаче Деница, колко то искалъ да возвезе на най высоко то мѣсто на небото, только по много падналъ въ найпреисподната далбочина бездны, щото былъ великий аггелъ свѣта, становилъ страшный дїаволъ тмы: Лишилъ отъ свѣтлоистѣканно то си украшеніе на Божественны тѣ дарованія, съ които го былъ украсилъ Богъ, и останалъ голъ въ едны